בכור שמת בתוך 30 יום ללידתו פטור מפדיון הבן ואם כבר נתן האב פדיון לכהן צריך הכהן להחזיר את המעות, בכור שמת לאחר 30 יום ללידתו צריך האב לפדותו, בכור שמת ביום השלושים ללידתו חכמים אומרים שדינו כלפני 30 ופטור מפדיון שלמדו בגזירה שווה מהמילה 'חדש' מפדיון בכורות במדבר שכתוב שם "**מבן חדש ומעלה**" שהכוונה רק לאחר 30 יום, ר"ע אומר שיום 30 הוא ספק ולכן האב לא ייתן ואם נתן לכהן אינו מחזיר משום שכתוב גם בערכין "**מבן ששים שנה ומעלה**" והסתפק האם אומרים ששני פסוקים הבאים כאחד אין מלמדים או שהיות וכתוב 'ומעלה' באותו נושא של בכורות למדים ממנו. רב אשי אמר שלהלכה וולד שמת ביום ה30 ללידתו פטורים הקרובים מדיני אבלות שהלכה כדברי המקל באבלות.

מת האב בתוך 30 יום, הבן בחזקת שלא נפדה שאין דרך אנשים לפדות קודם זמן החיוב עד שיביא ראיה שנפדה. אם מת האב לאחר 30 יום הבן בחזקת שנפדה אלא אם יאמרו לו שאביו אמר קודם מיתתו שאינו פדוי.

אדם שצריך לפדות את עצמו ואת בנו ויש ברשותו רק 5 סלעים חייב לפדות את עצמו משום שזו מצווה שבגופו, אך אם יש ברשותו רק 5 סלעים ולאביו היו קרקעות שמכר דעת ר' יהודה שיפדה את בנו בכסף ולאחר מכן הכהן יכול להוציא קרקעות משועבדות מלקוחות שקנו מאביו משום שסבר שמלווה הכתובה בתורה ככתובה בשטר, אבל חכמים סברו שמלווה הכתובה בתורה נחשבת כמלווה בעל פה והיות והכהן לא יכול להוציא קרקעות שאביו מכר צריך לפדות את עצמו.

הפודה את בנו בתוך ל' יום ואמר על מנת שיהיה פדוי מעכשיו אין בנו פדוי, אם אמר שהפדיון יהיה לאחר 30 יום והמעות עדיין קיימות לאחר 30 יום ביד הכהן חל הפדיון, אם כלו המעות ביד הכהן רב אמר שבנו פדוי כשם שהמקדש אשה במעות לאחר 30 יום וכלו המעות שמקודשת ושמואל אמר שבקידושין היות ויכול לקדשה עכשיו יכול לקדשה לאחר 30 יום למרות שהתעכלו המעות אבל בפדיון שאינו יכול לפדות עכשיו אינו יכול לפדות לאחר 30 יום אם התעכלו המעות, והגמ' פסקה להלכה כשמואל.